

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ustalił ponownie G. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem na okres od dnia 1 maja 2016 roku do dnia 31 marca 2019 roku / decyzja w aktach ZUS/.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczynie w dniu 7 czerwca 2016 roku. Wniosła o przyznanie jej renty z tytułu wypadku na stałe. Wnioskodawczynie w odwołaniu zgłosiła szereg zastrzeżeń w stosunku do orzeczenia komisji lekarskiej ZUS/ k- 2-3 odw/. W piśmie procesowym z dnia 11 września 2017 roku wnioskodawczynie wskazała ,iż wnosi o przyznanie jej renty na stałe w związku z wypadkiem w drodze do pracy./ pismo k- 72/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawczynie G. C. urodziła się w dniu (...) , z zawodu jest pielęgniarką. W dniu 12 maja 1994 roku wnioskodawczynie w drodze do pracy uległa wypadkowi komunikacyjnemu- została potrącona przez samochód . W wyniku tego wypadku doznała wielu urazów ortopedycznych i neurologicznych. Od dnia wypadku wnioskodawczynie nie pracuje zawodowo. / niesporne/

W dniu 29 lutego 2016 roku wnioskodawczynie złożyła wniosek o ustalenie wyższego stopnia niezdolności do pracy i przyznania prawa do renty na stałe, w związku z wypadkiem w drodze do pracy z dnia 12 maja 1994 roku / wniosek w aktach ZUS/.

Wnioskodawczynie do dnia 31 października 2016 roku miała przyznane prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy / niesporne/.

Wobec złożenia w dniu 29 lutego 2016 roku wniosku , wnioskodawczynie została skierowana na badanie do lekarza orzecznika ZUS. Orzeczeniem z dnia 25 marca 2016 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził ,że wnioskodawczynie jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 31 marca 2019 roku. Niezdolność do pracy trwa nadal. Częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem w drodze do pracy . Nie stwierdza się całkowitej niezdolności do pracy u wnioskodawczynie /orzeczenie lekarza orzecznika ZUS w aktach ZUS/.

Wobec wniesienia przez wnioskodawczynię sprzeciwu od powyższego orzeczenia została ona skierowana na badanie przez komisję lekarską ZUS. Orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 22 kwietnia 2016 roku wnioskodawczynie została uznana za częściowo niezdolną do pracy do dnia 31 marca 2019 roku. Niezdolność do pracy u wnioskodawczynie trwa nadal. Częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem w drodze do pracy. Komisja uznała ,że wnioskodawczynie nie jest całkowicie niezdolna do pracy / orzeczenie komisji lekarskiej ZUS w aktach ZUS/

Z przyczyn neurologicznych u wnioskodawczynie występuje stan po przebyłym urazie złamania lewej kości piszczelowej, lewego obojczyka, złamanie kości łonowej i kulszowej prawej oraz stan po wstrząśnieniu mózgu. Ponadto wnioskodawczynie cierpi na chorobę zwyrodnieniową dyskopatyczną kręgosłupa z zespołem bólowym odcinka szyjnego, piersiowego i lędźwiowego oraz niedowład lewego nerwu strzałkowego. W związku z wypadkiem przy pracy wnioskodawczynie jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 31 marca 2019 roku. Od czasu wypadku wnioskodawczynie jest nieprzerwanie leczona i rehabilitowana z powodu dolegliwości bólowych całego kręgosłupa, rwy barkowej , drętwienia lewej kończyny górnej oraz rwy kulszowej. W związku z wypadkiem z przyczyn neurologicznych wnioskodawczynie jest częściowo okresowo niezdolna do pracy od 1 maja 2016 roku do 31 marca 2019 roku / opinia biegłego neurologa k- 38-41/. Schorzenia internistyczne na jakie skarżą się wnioskodawczynie nie mają żadnego związku z wypadkiem w drodze do pracy w 1994 roku. / opinia uzupełniająca neurologa k- 103-104/.

Wnioskodawczynie cierpi na nadciśnienie tętnicze dobrze kontrolowane lekami. Ponadto skarżą się na chorobę wieńcową nie udokumentowaną obiektywnymi badaniami w celu jej potwierdzenia, bez objawów klinicznych

niewydolności serca.. Leczy się z powodu cukrzycy typu 2 , leczoną środkami doustnymi. Ponadto na astmę oskrzelową z upośledzeniem sprawności wentylacyjnej płuc umiarkowanego stopnia i wyprysk rozsiany w trakcie remisji. W wywiadzie medycznym występuje u niej obrzęk Q.. Ponadto u wnioskodawczyni występuje stan po urazowym złamaniu kości piszczelowej lewej, lewego obojczyka , kości łonowej i kulszowej prawej oraz stan po wstrząśnieniu mózgu. Występuje uszkodzenie lewego nerwu strzałkowego lewego z opadaniem stopy. Ponadto u wnioskodawczyni występuje stan po cholecysektomii. Z przyczyn internistycznych wnioskodawczyni nie jest osobą niezdolną do pracy. Zarówno nadciśnienie tętnicze jak i astma są dobrze kontrolowane lekami. Brak jest objawów niewydolności serca i choroby wieńcowej. Niezdolność do pracy wynika wyłącznie z odniesionego urazu w 1994 roku. Astma oskrzelowa nie jest powiązana z obrażeniami odniesionymi w związku z tym urazem / opinia biegłego internisty k- 42-45/. Wnioskodawczyni z przyczyn internistycznych nigdy nie była leczona szpitalnie co świadczy o słabym zaawansowaniu schorzeń internistycznych. Schorzenia internistyczne nie pozostają w związku przyczynowym z przebytych w 1994 roku urazem. / opinia uzupełniająca biegłego internisty k- 102/.

Z punktu widzenia ortopedy u wnioskodawczyni występuje stan po wielomiejscowym urazie doznany w 1994 roku podczas wypadku w drodze do pracy. Stan po złamaniu przezkłykciowym i podkłykciowym kości piszczelowej lewej, złamaniu obojczyka lewego , złamaniu kości łonowej i kulszowej po stronie prawej stan po urazie głowy i wstrząśnieniu mózgu. Ponadto u wnioskodawczyni występują zmiany zwyrodnieniowe kolana lewego z upośledzeniem funkcji i niedowładem lewego nerwu strzałkowego oraz zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne kręgosłupa. W ocenie ortopedy wnioskodawczyni na skutek wypadku w drodze do pracy jest częściowo , okresowo niezdolna do pracy do 31 marca 2019 roku. Stan narządu ruchu wnioskodawczyni nie uzasadnia orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. / opinia ortopedy k- 46-49 i uzupełniająca k- 105/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie . Sąd oparł się na opiniach biegłych – ortopedy, neurologa i internisty w celu oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni. Opinie biegłych są wyczerpujące i logiczne. Biegli wydali je w oparciu o dokumentację medyczną dostępną w sprawie jak też po zbadaniu wnioskodawczyni. W ocenie sądu opinie ich są miarodajne do oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni i Sąd nie dopatrył się żadnych przyczyn aby je zdyskredytować. Ponadto należy wskazać, iż biegli zapoznali się z zarzutami wnioskodawczyni co do opinii wydanych w sprawie , ustosunkowali się do nich w opiniach uzupełniających. Biegli jednoznacznie wskazali ,iż skutki odniesionego urazu w 1994 roku sprowadzają się do schorzeń o charakterze ortopedycznym i neurologicznym. Brak jest w ocenie biegłych, w tym internisty konieczności dopuszczenia dowodu z opinii biegłych innych specjalności. Podnieść również należy ,iż biegli uzasadnili w tym zakresie swoje stanowisko. Biegły internista wyjaśnił ,iż schorzenia internistyczne na jakie uskarża się obecnie wnioskodawczyni nie mają związku z wypadkiem a ponadto ich nasilenie jest niewielkie i są one dobrze kontrolowane lekami. Biegły ortopeda wskazał na zbędność oceny stanu zdrowia przez biegłego z zakresu rehabilitacji ponieważ sam w swojej opinii wyczerpująco ocenił stan narządu ruchu wnioskodawczyni. Biegły ten wskazał ponadto ,iż zarzuty wnioskodawczyni mają charakter wyłącznie subiektywny. Wobec powyższego Sąd pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych innych specjalizacji oraz wniosek o dodatkowe uzupełniające przesłuchanie biegłych po wydaniu przez nich opinii pisemnych w tym pisemnych opinii uzupełniających. Ponadto Sąd nie dopatrył się uchybień w opiniach biegłych, które skutkowałyby koniecznością dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych tej samej specjalności.

Należy dodać, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, nie publ.)

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka w osobie T. S. na okoliczność trwałości niezdolności do pracy wnioskodawczyni. Wskazać należy, że ocena stanu zdrowia ubezpieczonego wymaga wiadomości specjalnych a co za tym idzie do jej ustalenia konieczne jest zasięgnięcie opinii biegłych lekarzy a nie przeprowadzenie dowodu

z zeznań świadka – siostry wnioskodawczynie. Ponadto podnieść należy, iż w orzecznictwie sądowym utrwalony jest pogląd, iż zakwestionowanie oceny stanu zdrowia ubezpieczonego wyrażonej w orzeczeniach lekarzy orzeczników czy komisji lekarskiej ZUS może nastąpić w oparciu o dowód z opinii biegłych. Stan zdrowia osoby ubezpieczonej bezsprzecznie jest okolicznością, dla której ustalenia, niezbędne są wiadomości specjalne w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., wymagające udziału w procesie biegłych lekarzy sądowych. Kluczowa dla tego rodzaju spraw okoliczność stanu zdrowia oraz związana z nim niezdolność do pracy - w przypadku sporu co do tej okoliczności - nie może być ustalana przez sąd samodzielnie lub wyłącznie na podstawie innych dowodów zgłaszanych przez strony postępowania, takich jak dokumenty, zeznania świadków, wyjaśnienia stron, oględziny./ vide wyrok SA w Szczecinie z dnia 14 września 2017 roku w sprawie III AUa 258/17, LEX 2390603, wyrok SA w Gdańsku z dnia 21 czerwca 2017 roku w sprawie IIIAUa 266/17, LEX nr 2404625, wyrok SA w Poznaniu z dnia 11 stycznia 2017 roku w sprawie III AUa 1852/15, LEX 2265722 /

Sąd zważył, co następuje :

Odwołanie wnioskodawczynie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Z ustaleń Sadu wynika, że sprowadza się ono do kwestionowania przez wnioskodawczynię okresu na jaki przyznano jej uprawnienia do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy. W treści odwołania skierowanego do sądu jak i pismach procesowych wnioskodawczynie wskazywała, iż renta powinna być wobec niej orzeczona na stałe ponieważ nie rokuje ona szans wyleczenia ani powrotu do pracy w swoim zawodzie. Tak więc poza sporem pozostają kwestie czy wnioskodawczynie jest całkowicie czy częściowo niezdolna do pracy. Podnieść należy, iż decyzją również z dnia 26 kwietnia 2016 roku organ rentowy odmówił wnioskodawczynie prawa do renty z tytułu wyższego stopnia niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy. Decyzja ta jest prawomocna.

Zaskarżona decyzja z dnia 26 kwietnia 2016 roku o ponownym ustaleniu od dnia 1 maja 2016 roku do 31 marca 2019 roku uprawnień do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy jest zgodna z prawem. Organ rentowy prawidłowo ustalił okres na jaki wnioskodawczynie została przyznana renta.

Zgodnie z treścią przepisu art. 17 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych /Dz. U z 2002 roku poz. 1673 ze zm./ przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z wyjątkiem art. 57 ust. 1 pkt 4 oraz art. 101a tej ustawy, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Na mocy przepisu art.13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS /tj. Dz. U z 2013 roku poz. 1440 ze zm. / przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, z zastrzeżeniem ust. 3. / art.13.2 ustawy / Niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu. W oparciu o treść przepisu art. 59 ustawy o emeryturach i rentach z FUS renta może być przyznana na stałe jeżeli niezdolność do pracy jest trwała albo okresowa jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

Jak wynika z opinii biegłych / neurologa i ortopedy/ u wnioskodawczynie niezdolność do pracy ma charakter okresowy do dnia 31 marca 2019 roku. Podnieść należy, iż w postępowaniu sądowym ocena niezdolności do pracy, a co za tym idzie również weryfikacja orzeczeń lekarzy orzeczników, wymaga zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Podstawowym więc dowodem w sprawach o rentę jest dowód z opinii biegłego. W takim wypadku sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. / vide wyrok SA w Szczecinie z dnia 14 września 2017 roku w sprawie III AUa 258/17, LEX 2390603 /. Zarówno biegli ortopeda jak i neurolog wskazali, iż wnioskodawczynie jest częściowo niezdolna do pracy

okresowo do 31 marca 2019 roku. Biegli ci nie dopatrzili się żadnych okoliczności pozwalających na odstępianie od zasady dotyczącej czasowego orzekania o niezdolności do pracy. Jak wskazała biegła neurolog w swojej opinii, w 2016 roku leczący wnioskodawczynię neurochirurg przedstawił jej możliwe opcje terapeutyczne, w tym leczenia operacyjnego. Ponadto skierował wnioskodawczynię do (...). Konsultacja powyższa miała miejsce w lutym 2016 roku. Oznacza to ,że możliwości leczenia wnioskodawczyni nie zostały jeszcze wyczerpane i istnieje rokowanie poprawy stanu jej zdrowia. Podnieść w tym miejscu należy ,iż nawet brak rokowań odzyskania zdolności do pracy nie obliguje już do orzeczenia trwałej niezdolności do pracy, jednak jej nie wyklucza. Celowe jest wówczas ustalenie niezdolności na okres dłuższy niż 5 lat, jeśli w danym przypadku nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem pięcioletniego okresu./ vide wyrok SN z dnia 19 kwietnia 2017 roku w sprawie I UK 151/16 , LEX 2294416 /. A zatem jeżeli w przypadku powódki możliwości leczenia nie zostały jeszcze całkowicie wyczerpane i istnieje rokowanie co do poprawy jej stanu zdrowia brak jest uzasadnienia do orzekania trwałej niezdolności do pracy.

Wobec powyższego Sąd oddalił odwołanie wnioskodawczyni.

ZARZĄDZENIE

Wyrok z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczyni z pouczeniem .

3.01.2018